

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗ

ΣΤΟΝ ΠΑΛΑΜΑ

Θλιμένα τ' άσπρα νέφη, κουρασμένα
Στις στέγες πάνω γέρνουν κι άκουμπούνε,
Δίχως νά κάνουν θόρυβο κανένα.

Τίποτις δέ ζητούνε ούδδ' μιλούνε·
Μένουν απ' έξω σά συλλογισμένα
Κι ούτε χτυπούν τις πόρτες για νά μπούνε.

Τά όνειρα τὰ παλὰ τ'ι ξεχασμένα
Πολλές φορές τυχαίνει, ξαναζούνε,
Κι έρχονται' έτσι βουβά και δειλιασμένα.

"Ερχονται' έτσι βουβά και δέν τολμούνε
Νά μᾶς ταραξουν την καρδιά ή τὰ φρένα
Για κάτι πεθαμένα ως θά μᾶς πούνε...

... Καί στη σειρά τὰ σπίτια θαμπωμένα,
"Ωρα την ώρα λές και θά σβυστούνε·
Κι εγώ ξενύχτης, σέρνω νυσταγμένα,

Πόδια στὰ καλντερίμια, π' άντηχούνε
Τόσο κουφά, σάν ξένα ή μακρυσμένα...
Και στη λευκή κατάχνια, σ' όλα, πούναι,

μαύρο σημείο μόνο, βλέπω, έμένα.

ΓΛΑΥΚΟΣ ΑΛΙΘΕΡΣΗΣ